

кана. Когато тя почука секретаря скри морала въ една тъмна стаичка.

— Моля извинение госпожа — започна той, когато тя влѣзе — но Вие ми бѣхте говорили преди известно време за нѣкакъвъ си моралъ. Въ кжщи ли си е сега?

— Моралъ? . . . — Госпожа Ентериосъ се замисли. Тя си спомни за нѣкакъвъ специаленъ суджукъ полученъ отъ Европа, който като че ли така се наричаше. — Ахъ, да-а-а! О! То бѣше отдавна. Имахме моралъ господа, но той се вмириса и ние го изхвърлихме на кучетата.

— Какъ? . . .

— Да! Нашиятъ моралъ го изядоха кучетата. Но потърсете у сеньора Кампо — Верде, председателка на дружеството за закрила на животнитѣ. Нейниятъ съпругъ навсѣкжде разправя, че жена му притежавала много моралъ. Пъкъ и самата тя не изпуска случая да се похвали.

— Извинете госпожо, но ние питаме за моралъ който . . .

— А така ли? Предразсъдъци значи?

— Моралъ, който да носи човѣшки образъ. Съ други думи живъ . . .

— О! Разбирамъ. Старата теория. Напраздно си губите времето.

— Но ние . . . име на човѣкъ . . .

— Старата теория господа. Все пакъ потърсете сеньора Кампо — Верде — нервно тропна тя и излѣзе.

Полицаятъ и секретарьтъ се спогледаха